

Júlia

Írta: Patak Gyöngyvér

Júlia óvatosan félrehúzta a függöny sarkát, és úgy lesett ki az ablakon, hogy a lehető legkevesebb fényt engedje be. Kint tompa fehérség. Még mindig esik! Ezt nem hiszem el – gondolta, aztán elmosolyodott. Az udvaron a hóba taposva hatalmas szív, benne két név girbegurba betűkkel, Júlia, Anna.

Világéletében mindenki Júliának szólította. És ezt el is várta. Csak az apjának engedte, hogy becézze. Juli, Julcsi, sőt Julcsika, erősen megnyomva az elejét, oroszosan. Apja akcentusa sosem múlt el, nem is törekedett rá.

– A tánc nyelve univerzális, és én azon szólok – szokta mondani színpadiasan felemelve mutatóujját, ha kérdezték, miért nem tanul meg jobban magyarul. Hogy szerette kiskorában, ahogy dobálja fel a levegőbe – Repül a balettrina! – aztán nagy nevetések közben elkapja, megpörgeti, majd újra feldobja. Szintén balettművész anyja jóval megregebb típus. Baba korától kizárólag Júliának hívta egy szem lányát, merthogy az kifejezi veleszületett eleganciáját.

– Ez illik hozzád kislányom! Te már csecsemőnek is olyan voltál, mint egy hercegnő – szokta mesélni. – Ahogy tudtál ülni a szőnyegen, szögegyenes háttal, fel-

szegett állal, és kecses mozdulatokkal rendezgette a játékokat... És a mosolyod! Mindenkit elbűvöltél. Színpadra termettél.

Tény, hogy még alig tudott járni, már tütüt kért, és billegette magát a szoba közepén. A rokonok olvadoztak, a mesterek valódi tehetséget jósoltak, anyja sokáig mégis tiltakozott, hogy ő is táncos legyen.

– Nem *normális* nőnek való a balett!

De ő semmi más nem akart lenni. Soha. Amióta az eszét tudja, mindenki táncolt körülötte. Apja, anyja, a barátai, a barátai gyerekei.

Mitől féltette anyu? Ettől a mostani állapottól? Ezt élte át ő is? Ezért lett annyira elviselhetetlenül – Júlia számára elviselhetetlenül – kishitű? Azért elégedett meg a hátsó sorral, a kórusban táncolással, mert nem volt más választása? Júlia már kisiskolásként sem értette, hogy lehet, hogy anyja nem elégedetlen, amiért sosem övé a főszerep. Sőt, kifejezetten boldog, mindig vidám, lelkes. Miért? Miért adta lejjebb? Miért nem küzdötte magát vissza az első sorba, ahol, mint a régi plakátok, fotók bizonyítják, bérelt helye volt? Ha szemrehányóan kérdőre vonta anyját, az csak megölelte és azt felelte:

– Mert vannak sokkal fontosabb dolgok is az életben! Például te!

Utálta, ha ezt mondja. Hiszen pont ő szeretné legjobban, ha anyja megint sztár lenne. Júlia imádta nézni őt a színpadon és a próbateremben is. A legszebbnek látta, és a legjobb táncosnak. A kezdő fruskák mind hozzá mentek

tanácsért. Ő volt az idős Mester jobbkeze. Mégsem ő kapta a szóló szerepet.

Júlia nem ezt akarta. Ő korán eldöntötte, szólísta lesz, semmi más! Nem is kellett csalódnia. Karrierje szépen fokozatosan ívelt felfelé. Különleges tehetsége, szorgalma és elszántsága hamar a többiek fölé emelte. Annyira nyilvánvalóan kiemelkedő volt, hogy státuszát a társai is természetesnek vették. Féltékenység fel sem merült, legfeljebb egy kis inspiráló irigység. Barátnői együtt örültek a sikereinek, a balettintézet növendékeként kapott kisebb-nagyobb szerepeinek.

Egy ilyen nagyszínházi darabban ismerte meg Leventét is. Látta már korábban is táncolni, tudta, hogy a pécsi balett végzőse, és nem rossz táncos. Fél füllel hallotta, hogy ide szerződtetik Budapestre. Ami jelent valamit, frissdiplomásként. Az első, amire felfigyelt, amikor Levente kikérte magának, hogy Levinek szólítsák. Ez tetszett! Fesztelenül odalépett hozzá, nyújtotta a kezét, és bemutatkozott:

– Szia! Tudom, miről beszélsz, én Júlia vagyok. Nem Julcsi!

– Tudom – mosolygott rá Levente, amitől Júliának egyszerre minden erő kiszállt izmos lábából. – Már hallottam híredet – nézett továbbra is egyenesen a szemébe. A kék ilyen sosem látott mélységétől – mintha az egész égbolt, vagy inkább az óceán ott kavargogna – Júliának a térdje is remegni kezdett. Érezte, hogy elpirul – nem sokszor fordult elő életében – és képtelen volt visszakérdezni, mit is

hallott róla Levente pontosan. Szerencsére éppen jött a Mester, és elkezdődött a próba.

Istenem, ennek már nyolc éve! Nyolc éve elválaszthatatlanok. Számtalan darabban táncoltak együtt. Eleinte a kórusban, majd szólístaként, egymás partnereként. Hihetetlenül összeillő párost alkottak. Csodálatos harmónia, táncban és magánéletben. A közönség rajongott, a koreográfusok versenyeztek értük. Mint a mesében. Júlia szárnyalt. Nyaranta, a külföldi turnék során bejárták egész Európát, eljutottak Amerikába, sőt Kínába is. Úgy érezte, övék a világ!

Két éve összeházasodtak, és azóta a plakátokon Somorjay Júlia néven szerepel. Illetve szerepelt. Múlt időben.

Levente jó ideje egyedül, nélküle megy próbára. Összeszorul a szíve, ha arra gondol, hogy máshoz simul, mást emel, más karcsú derekát fogja. Ma pont Reniét, aki tavaly végzett, állítólag öőőstehetség, és *csak* huszonhárom éves. És olyan karcsú a dereka, amilyen neki talán már soha sem lesz.

– Kit érdekel? – mondja Levente – elviselhetetlen a természete, mindenki utálja, ellentétben veled, aki mindenkinek nagyon hiányzol – blablabla... Akkor miért ül itt naphosszat egyedül? Miért nem ér rá senki meglátogatni? Mikor mehet vissza?

Nem mostanában, az biztos.

Júlia körbepárnázta az alvó Annát, le ne guruljon véletlenül, és halkán, hogy fel ne ébressze, amíg rendbe szedi

magát, neadjisten nyugodtan megreggelizik, átosont a fürdőbe.

Belebámult a tükörbe. Hogy nézne ki egy testre simuló jelmezben? A hasa kidurrant lufiként lóg rá a pizsamájára, a fenéke kétszer akkora, mint volt, a combja narancsbőrös. A mellei akkorák, mint két dinnye. Ráadásul aszimmetrikusan, attól függően, melyik van éppen kiürítve.

Meddig akar még aludni ez a kis Csipkerózsika? Éjjel bezzeg volt buli.

Közelebb hajolt a tükörhöz. Táskás szemek, sötétlila kerettel. Napok – hetek? – óta nem aludta ki magát rendesen. Anna ma is óránként felébredt és nyivákkolt. Vagy ordított. Szoptatás háromszor (vagy négyszer?), utána az átázott pelenka miatt teljes átöltöztetés hajnali háromkor, majd kakis pelenka csere hajnali négykor. Öt óra lett, mire rendesen elaludtak – persze a nagyágyban, mert addigra már nem volt kedve kockáztatni.

Most meg mindjárt kilenc óra! Borulni fog az egész napirend. Ráadásul szakad a hó. Nem bír ki még egy napot bezárva a lakásba! Az az egy szerencse, hogy ma este, két hónap elteltével, a szülés óta először, végre ki-mozdulhat. Persze hogy a balettbe. Leventének (és a kis Renikének) premierje lesz. Napokig keresgélt olyan ruhát, amiben nem látszik mekkora a hasa, de nem zsákfa-zon. A fekete, rafinált szabású egészruha most kivasalva lóg a gardróbban, mellé készítve a cipő – fél éve nem volt magassarkú a lábán –, két harisnya, és a fukszok.

Megtervezte a sminkjét is. Ha igéző szemeket akar, jó sok alapozó kell majd.

És a haja! Megfésülködik, ne nézzen ki úgy, mint egy elmebeteg. A kezében nagy csomó haj maradt. Még ez is! Mondták, hogy szoptatás alatt hullani fog, de marokszám? Hogy fog kinézni pár hónap múlva?

De ma nem fog elkeseredni. Ma nem. Sír úgysis eleget mostanában, a premier közeledtével, titokban, szinte minden nap. Na, jó, minden nap. Nem a féltékenység – az is, de más értelemben. Hiányzik a társulat. És persze maga a tánc. Még nagy hassal is bejárt a próbákra, jólesett a nyújtás, a mozgás, persze csak módjával, és jó volt a többiek között dolgozni, nevetni, lenni. Tudta, hogy ez hiányozni fog. De ami most leginkább mardossa, amiről a teresség alatt nem is gondolta, hogy ennyire fogja bántani, az az, hogy kimarad. Hogy pótolható. Hogy nincs rá szükség, nélküle is megoldják. Nem baj, emelt fővel nézi majd az előadást, és utána hátramegy gratulálni, Reninek is.

Anyjáék dél körül érkeznek repülővel Budapestre, onnan busszal négyre Pécsen vannak. Anyja bevállalta, hogy vigyáz Annára – legalább összeismerkednek végre –, amíg apjával ketten a premierre mennek.

Három éve hagyták ott Pestet, mindannyian. Levente és ő nagyon hízelgő ajánlatot kaptak a vidéki nagyvárosban, amit vétek lett volna kihagyni. Apját, akit már jónéhány éve a legsikeresebb koreográfusok között tartottak számon, meghívták Moszkvába rendezni. A sikeres darabot

újabb felkérés követte, majd egy kétéves szerződés. Anyja, a híresen kiváló pedagógus, szintén az ottani baletttintészetben kapott megtisztelő állást.

Most, hogy Anna megszületett, a „nagy szülők” úgy döntöttek, hazaköltöznek. Anyu már nem is megy vissza, Apu még befejezi az évadot.

Júlia hálás volt, mert nehéz volt egyedül, nehezebb, mint gondolta, főleg lelkileg, mégsem értett egyet velük. Szüleinek hatalmas lehetőség a moszkvai balett, a szakma csúcsa, az álmok álma! És nem utolsó sorban kapcsolatok, amelyek egyszer majd őket is segíthetik kijutni...

De anyja csak azt mondta:

– Vannak sokkal fontosabb dolgok is az életben! Például te!

Fontosabb? A balettnél nincs fontosabb! A tánc az élete értelme, ha vannak is hosszabb-rövidebb szünetek, mint most. Ő nem fogja feladni az álmait egy baba miatt! Pár hónap, és újra visszatér, teljes erőbedobással. Lesöpri ő az ilyen kis Renikéket... Lesz még ő primadonna!

Gyorsan bekanalazta a müzlit, sok tejjel, kevés mézzel. Aztán – pillanatnyi elgyengülés – bevágta a két csábítóan friss csokis croissant-t, amit Levente korán reggel hozott a kisboltból. Itt a világvégén (azaz nyolc kilométerre, időben mérve tíz percre a várostól) Júlia akaraterejét próbára téve, hajnalban süti a pék a finomabbnál finomabb szénhidrátbombákat, Levente pedig mindig hazacsempez belőlük párat.

Hihetetlen, hogy Anna még mindig alszik. De rég nem evett már ilyen zavartalanul! Ha mázlija van, még le is tud zuhanyozni.

Pittyeg a telefon kijelzője. SMS anyutól? „A havazás miatt toroltek a delelotti jaratot. Sajnos nem erunk oda estere. Majd hivlak. Kalappal Leventenek.”

Júliában megállt az ütő. Nem érnek ide? Akkor hogy megy a premierre? Kire hagyja a gyereket? Minden bárátnője a színházban lesz ma este... Villámgyorsan felhívott két-három potenciális bébiszittert, még a szomszéd nénit is, de senki nem ér rá. Ilyen nincs! Tárcsázta Leventét, hátha van mentő ötlete. Nem vette fel. Persze, hogy is venné fel, gőzerővel folyik a főpróba.

Ledobta a telefont. Mennyire elege van abból, hogy mindig mindent egyedül kell csinálnia! Hogy másra van utalva, de igazán nem segít senki, és ő nem mondhatja, hogy nem! Huszonnégy órában rabszolga lett! A mindig hessegetni próbált gondolatok elárasztották: Úgy néz ki, mint egy lötytyedt tehén, folyton fáradt és kimerült, Anna miatt sehova nem jut el, be van zárva a négy fal közé, ebbe az isten háta mögötti faluba, ahol a kihalt utcákon tologathatja a babakocsit, egyedül, már ha ki lehet lépni a hótól. Minek is költöztek ide? Kit érdekel a kilátás meg a friss levegő, ha más sincs, csak az?

A forró zuhany alatt ömleni kezdtek a könnyei.

Ez nem az ő világa! Az ő világa a nyüzsgés, a csillogás, a társaság. A színpad és a taps! Nem a nappali közepén táncikálás, karján egy vinnyogó csomaggal.

Lerogyott a porcelán zuhanytálcára, zokogva folytatta arcába, hajára a vizet. Mintha gyereksírást hallana – füllett hirtelen. Elzárta a csapot, nagyokat sóhajtva próbálta abbahagyni a hüppögést. – Igen, Anna felébredt. Iszonyú hangerővel ordít. Mióta sírhat szerencsétlen?

Júlia lehajtotta a fejét. Összeszorított foggal alaposan megtörölközött, megmosta a fogát. Bekapcsolta a hajszárítót, hogy ne hallja az egyre erőszakosabb sírást. Úgy érezte, képtelen most rögtön bemenni a babához.

– Azért is bekrémezem az arcom – mondta a tükörképének. Utálta magát, amiért tényleg nekiállt pepecselni, de egy gonoszkodó hang azt sugdosta a fülébe, hogy ennyi jár neki, mielőtt elindul a mai mókuserék.

A kérlelhetetlen sírás már a gerincét szántotta, de még visszament a konyhába, és megitta a kihűlt kávé. Megborzongott, annyira idegen volt tőle ez a viselkedés. Mi ütött belé, ő maga sem értette, de egyre erősödött benne a dac, és egyre jobban idegesítette a bömbölés.

Dühösen lépett be a hálósobába.

– Jövök már, te kis hisztérika – mondta, és már gombolta ki a felsőjét. A baba vörös arca undokra torzult a hosszas sírástól. Júlia ijedten csukta be a szemét. Anna hirtelen elhallgatott, és Júlia felnézve látta, ahogy a meggyötört arcocská egy pillanat alatt visszaváltozik puha könnyáztatta angyalarccá.

– Nem dőlök be neked. Te kis...te kis... Hmmm. – Felemelte. – Jaj, tiszta pisi vagy! Gyere, átöltöztetlek.

Türelmetlenül ráncigálta le róla az átázott holmikat, kerülve Anna rá szegeződő tekintetét.

Szoptatás közben sem nézett rá. Nem akart. Érezte, ahogy Anna békésen elnehezedik, és puha kezecskéjével megöleli az oldalát. A legfinomabb érintés a világon. Kapkodni kezdte a levegőt. Nem, és nem és nem! Ő nem anyatípus! Sosem volt az, Levente erőltette rá. Meg a világ! Igen, a társadalom.

Huszonnyolc évesen, két év házasság után illik szülni egy gyereket. Még egy balettművésznek is, aki a testéből él. Elhitte, hogy ő is akarja. Elképzelte, ahogy gyönyörű kismamaként vonul az utcán, és megbámulják a férfiak. Elképzelte, ahogy a tündéri babuka édesen játszadozik majd a próbaterem sarkában, a szünetben megszoptatja, és próba végén hármásban mennek haza, hétvégén nagyokat alszanak, és hancúroznak a franciaágyon. Láta magát, ahogy édes kislányával – tiszta anyja – szökellnek a selymes fűben, piruettre tanítja a nappaliban, előadás után pedig közös tütüs fotózásra hívja őket a FittMami magazin. Csupa rózsaszín hab.

Mekkorát tévedett! Az anyaság börtön, az álmok mocsara – ezt valahol olvasta, amikor még volt ideje olvasni. Akkor baromságnak tartotta. Pedig mekkora igazság!

Anna jóllakottan engedte el a mellét. Júlia hasra fektette a plédre a nappaliban, hogy rálásson, amíg kiter eget.

Fél percig volt csönd. Aztán Anna rázendített. Először csak nyögdecselve, aztán követelőzve.

– *Most* mi a baj? – lépett vissza Júlia, a félig kiszedett ruhákkal. Bosszankodva felvette a kicsit. – Miért nem szólsz, hogy nem volt böfi?

Vállára vetve höcögtetni kezdte a babát. Az elhallgatott, de a böfi nem jött. Júlia visszatette. Elégedetlen sírás volt a válasz.

– Grrrr. Ne ugráltass, te lány! – próbálta kedves hangszílyal mondani, de valahogy megkeseredtek szájában a szavak.

Zenét kapcsolt. Újra höcögtetni kezdte Annát, ütemre paskolgatva a baba popsiját. A böfi csak nem jött, a pelenka egyre erősebben huppogott a keze alatt. Júlia azon kapta magát, hogy legszívesebben rendesen elfenekelné a babát. Ijedtében gyorsan letette a földre, de Anna abban a pillanatban rákezde.

Júlia érezte, ahogy arcába szökik a vér. Felkapta a csecsemőt, és a képébe sziszegett:

– Ne-or-díts! – mire Anna még nagyobb fokozatra kapcsolt.

– Jézusom, normális vagyok? – Júlia gyorsan letette a gyereket. – Nem vagyok normális. Úgy látszik kikészültem.

Pár plüssállatot a kapálózó Anna köré dobált, aztán kiment a szobából. Fülhallgatót vett és hangosra állította a zenét. A teregetéstől talán lehiggad. A nedves ruhákat egy-egy pillanatra a szemére borította, aztán terítette ki. Rá-rápillantott a gyerekekre is, nincs-e baja, látta, ahogy a

sírástól kimerülve, hasra fordulva tömködi a szájába a nyugi-cumipótló rongyiját.

Miért nem tudja *igazán* szeretni ezt a kisbabát? Sosem lesz igazi anya.

Újszülöttnek se látta szépnek. Levente és a barátok áradoztak, milyen gyönyörű – ő csak egy lila képű kis manót látott, furán dudoros koponyáján ritkás hajjal. Persze úgy tett, mint aki boldog – igyekezett az lenni – de most be kell látnia, hogy nem megy. Egyre gyakrabban és egyre hangosabban dübörög a fejében a hang: Menekülj!

Menekülni... Hova menekülni? Mi elől? A saját családja elől...? Végzett a teregetéssel. Kikapcsolta a zenét. Mi ez a nagy csönd? Riadtan nézett be a szobába. Anna kicsavart végtagokkal feküdt a szőnyegen. Júlia fölé hajolt. Csak elaludt.

Az igaz, hogy most már tényleg elég formás baba. Hasonlít az ő babakori képeihez. Levente imádja. Ahogy hazajön, egyből hozzá rohan – Drága kicsi Anna-Panna, édes Pancsikám... Becézi, mintha nem abban egyeztek volna meg, hogy a lányuk csakis Anna lesz. Ő bezzeg mindig csak Júlia... Pedig *néha* jólesne egy kis julcsikázás. De a kis-~~bestia~~ hercegnő teljesen átvette az uralmat, és ezt Levente kifejezetten élvezi. Persze napi egy-két órában könnyű. De huszonnégyben! Semmire nincs ideje. Most is már ebédidő.

Júlia óvatosan betakarta Annát, megfogta a baba kicsavarodott karját, és megpróbálta eligazítani, nehogy el-

zsibbadjon neki. A gyengéd mozdulatra Anna egyből felébredt, és naná, hogy sírni kezdett.

Ez nem lehet igaz!

– Alszik a baba... – Júlia próbálta visszaringatni, de Anna végérvényesen felébredt, és cicit követelt. Júlia megszojtatta, aztán gyors pelenkacsere. Felkötötte magára a hordozókendőt, abban mindig meg szokott nyugodni. Fél kézzel betette a mikróba Levente híres tavaszi csirke-raguját. Hétvégén általában ő főz.

– Ha apád így kiszolgált volna annak idején... – mondogatja anyja. – Hálás lehetsz neki.

Az is, csak ne úgy állítanak be, hogy ő semmit nem csinál. Tehet ő arról, hogy Levente szeret főzni – azaz *alkotni* – ő meg nem? Tehet ő arról, hogy hónapok óta nincs egy szabad perce sem, a háztartásra is alig, magáról nem is beszélve?

Nem, nem is akar megint úgy enni, hogy rajta lóg a gyerek. Átrakta Annát a babaülésbe, fel az asztal tetejére. Jobb kézben a kanál, ballal lehet hintáztatni az ülőkét. Hogy lehet ennyit üvöltöni? Front van?

– Hallgass el, hallgass el, lala lala hallgass el... Mindjárt megő-rühü-lööööök! – énekelte Júlia, Anna kedvence, a Mókuska, mókuska dallamára. Még fel is állt, és mindenféle fura arcokat vágva pörgött-forgott az asztal mellett, hátha sikerül kizökkenteni a babát.

– Máris idióta vagyok... – kitért karral lábujjhegyre állt, és felkiáltott a mennyezetre, abban a reményben,

hogy jóval feljebb meghallgatásra talál – Nem akarok meghülyülniiii! Aki hallja, adja át!

Anna egyszercsak elhallgatott, összeszorította a száját, elvörösödött, aztán átment lilába, majd szaftos robajlás hangzott az ülőke mélyéből. A következő pillanatban pedig már látszott is a tempósan terjedő, élénksárga folt a hófehér plüssrugdalózó két oldalán, összekelve a hordozó huzatát is.

– Óóó, hogy aza... – fújt Júlia – de legalább kint van! Örüljünk, örüljünk, nem fog fájni a pocika... – azzal lerogyott a székre, és keservesen zokogni kezdett. – Nem bírom tovább – motyogta maga elé, és kezébe temette az arcát. – Csinálja meg valaki más...

Kivette az újra nyekegni kezdő Annát a hordozóból, fél kézzel, hogy ne legyen minden csupa kaka, lehámozta róla az átázott ruhát, be a lavórba, rá a vizet, mellé a huzatot. Aztán Annát is a csap alá dugta, finom meleg vízzel lemosta, az persze visított. Tiszta pelus, tiszta ruha, gyors szoptatás, hogy megnyugodjon. Hasra le a takaróra – persze, hogy odabukott! És ártatlanul néz, pedig most tenyerelt bele a túrós anyatejbe.

Júlia úgy érezte, ha most azonnal nem történik valami, előbb a gyerek nyakát tekeri ki, aztán öngyilkos lesz. Mindjárt három óra, és ma még semmi, de semmi értelmes dolgot nem csinált! Sőt, napok óta ki sem tud mozdulni a hó miatt. Megint eszébe jutott az esti premier, amin ő nem lesz ott, pedig úgy készült rá, mintha legalábbis világ körüli útra menne. Dübörgött benne a harag.

Levente iránt, Renike iránt, önmaga és a világ iránt, és főleg, legelősebben, Anna iránt, aki most is nyikorog.

Leventét hiába hívja óránként, a telefonja csak sípol. Hol a fenében lehet? Megírta neki sms-ben, hogy nem tud elmenni a premierre, de semmi válasz. Ez fáj.

Kinézett az ablakon. Az egész napos havazás betemette a lábnyomszívet, és a hajnalban gondosan ellapátolt kiskjárdát is. Apja sokat mesélt neki az orosz telekről, a hetekig, hónapokig tartó havazásról, amikor megállt az élet. Na, most itt is megkapták. Talán jobb is, hogy mégsem lesz orosz balerina.

Viszont most éppen csak szállingózik, és mintha a nap is próbálkozna. Azért is beint a depressziónak. Ha a hátán kell kivinnie a babakocsit, most akkor is kijut innen. Már nem sötétedik olyan hamar, kiverekszi magát a főutcáig, ahol van járda. Nemrég ment el a hókotró. Anna hulla fáradt, tuti hamar kiüti a friss levegő, és akkor lesz egy kis nyugta. Majd meditál egy félórát a szabadban, talán kitisztul a feje, és újra önmaga lesz. A szomszéd néni szerint ezek csak korszakok. Könyörgöm, meddig? Tíz év, tizenöt?

Először ő öltözött föl, hogy Anna ne süljön be. Folyt a hátán a víz, mire a visítva tiltakozó csecsemőt beletuszkolta a bélelt nadrágba, kiskabátba, rákötözte a kissapkát, arra a nagyapitól kapott oroszos, gyönyörű hófehér, rózsamintás szőrmeutánzat bébi-kucsmát. A mozdulni sem tudó kisbabát be a habosrózsaszín bundásákba. A csomagot be a babakocsiba, rá a takaró. Indulás!

Ahogy kinyitotta az ajtót, arcába vágott a jeges szél. Összerázkódott. Kesztyűtlen keze egy perc alatt lefagyott, ahogy zárta be az ajtót. A szél behordta a havat az ajtó elé, a kis előtér járólapján úgy kellett végigkorcsolyáznia. Anna rendületlenül bömböl. A rohadt cumi! Júlia visszacsúszkált a bejáratig, percekig túrta a nappalit, mire a cumit megtalálta a fotel támlája alá beszorulva. Ordítani tudott volna, de csak összeszorított foggal fújtatott.

Elkezdte ellapátolni a kisjárdáról a havat, hogy valahogy kijusson a kertből, de Anna torkaszakadtából reklamált az álló babakocsi miatt.

– Oké, legyen. Mi ez nekem? – Júlia oldalról megragadta a babakocsit, és nagyokat nyögve kicipelte a kapuig. Érezte, ahogy izzadt hátáig hatol a jeges szél. – De jó lenne egy kiadós tüdőgyulladás, legalább nyugodtan feküdhetnék a kórházban – játszott el a gondolattal, és szinte kívánta, hogy tényleg megfázzon. Legalább órá is figyelne valaki.

Kis mellékutcájuk göröngyösre fagyott jegén döcögött a babakocsi, szinte ugrált. Júlia egyre dühödtebben, gyorsabban tolt, felindultan figyelve, ahogy Anna tehetetlenül rázkódik, majd a meglepettségtől végre elhallgat, a szeme lassan, megadóan lecsukódik.

A főútra kiérve Júlia megállapította, hogy az se sokkal jobb. Nem göröngyös, viszont legalább annyira csúszik. A hókotró egy sávszélességben tükörsimára tömörítette a havat, ami csillogó jeges bevonatot kapott. Júlia majdnem hasra vágódott, ahogy át akart jutni a túloldali járdá-

ig. Persze, hogy az sincs eltakarítva! Akkor marad az út széle. Úgysem jár erre most autó.

Júlia körülnézett. Sehol senki. Tompa minden. A süketítő csendben csak a szél különös zenéje szűrődött be a behúzott kapucni résein, ahogy képébe vágta a fehér levegő szűrős részecskéit.

Alig lát. A széllal szemben lehajtott fejjel veselkedik neki az útnak.

Pittyeg a telefon. Talán Levente üzen végre? Gyorsan le a kesztyűt! Júlia izgatottan kotorászott a telefon után. Nem látott semmit a kijelzőn. Hátrafordult, nekitámaszkodott a babakocsinak.

Sms anyutól: „Holnap delelőtt érkezünk.”

Holnap... Az már késő. Júlia bosszúsan zsebre vágta a telefont, és megragadta a tolókart. Belenézett a babakocsiba. Anna békésen alszik. Bár fel se ébredne! – suhant át az agyán, de a gondolatra elszégyellte magát, és elvörösödve nézett fel.

Közvetlenül előtte két tompa fehér fénykör repült felé, a sűrű csöndet éles duda hangja hasította fel.

Júlia egy tizedmásodperc alatt felfogta, mi történik. Oldalra penderítette a babakocsit és nagyot lökött rajta. Egy pillanatra látta a sofőr rémült arcát, aztán ahogy a kocsi megperdül, és oldalirányban csúszik tovább, egyenesen a babakocsi irányába.

Júlia nézte, mint a filmekben a lassított felvételt, ahogy a vajszerű, kávébarna tüpettyes babakocsi elegánsan pattan egyet a motorháztetőn, majd egy lendületes piruettel

megperdül a levegőben, és kiválik belőle egy rózsaszín csomag, ami forog és repül tovább, messzire.

Júlia hirtelen iszonyatos sikolyt hallott, amibe egész teste beleremegett. Érezte, ahogy a lábai rohanni kezdenek a combig érő hóban, látta, ahogy a karja kinyúlik a csomag felé, de az messze van, nem érheti el. A csomag néma puffanással gödröt ütött a friss hóba, szikrázó felhőt kavarva, amely csillogva hullott vissza rá. Júlia négykézláb futva próbált előre haladni a fénylő függöny felé. Arcában, nyakában érezte, ahogy csípi a hó – és még mindig hallotta az artikulálatlan ordítást:

– Annaaaa! Annaaaa!

Eszeveszetten kotorta a havat. Hová lett? Hol van? Rávetette magát a felbukkanó pink foltra. Remegett a keze, ahogy felemelte a bundazsákot. Döbenten bámult a közepébe, elakadt a lélegzete, majd feltört belőle a zokogás, és csak szorította magához a csomagot.

– Szeretlek, szeretlek, drága, drága Annikám, annyira szeretlek! Bocsáss meg... bocsáss meg...

Júlia maga elé emelte a babát, könnyein át mosolyogni próbált. A bundazsák közepéből nevető szempár hunyorogott rá, a fogatlan szájacská széles mosolyra húzódott, majd döcögő kuncogásba kezdett. Édes, semmihez sem hasonlítható baba-nevetés.

– Bocsáss meg... – mondta újra, magának is.

Nem látott most semmit, csak Annát, az ő kicsi babáját, egyetlen szeme fényét, ahogy ránevet. Őrá, az anyukájá-

ra. A baba mélykék szemében meglátta magát, és feje fölött a végtelen eget.

– Egyek vagyunk... – hasított belé a felismerés. És nem hallotta a szirénát és a felé futó orvosokat, nem látta a sofőrt, aki vérző homlokát fogva integetett neki a telefonjával. És nem látta Leventét sem, aki, miután a rossz idő miatt lefújták a premiert, egyből hazaindult (csak nem tudott szólni, mert lemerült a telefonja), és aki most halálra váltan pattant ki az autóból, és rohant felé.

– Mi történt? Mi történt? – rogyott le mellé. Júlia csak a fejét rázta és átölelte őt is.

– Nincs semmi baj, már nincs semmi baj.

Nem érdekelte, hogy került ide Levente, hogy átázik a ruhája, hogy felduzzadt a szeme a hidegtől és a sírástól. Csak az a fontos, hogy boldog, annyira boldog, hogy legszívesebben táncra perdülne, most azonnal, karjában Annával – a nappaliban otthon, a világ közepén.